

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžf/65/2015
Identifikačné číslo spisu:	7014201385
Dátum vydania rozhodnutia:	03.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7014201385.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudkýň JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Petry Příbelskej PhD. v právnej veci žalobcu: Vojtech Icsó, Svätušská 34, Kráľovský Chlmec, podnikajúci do 31.12.2012 pod obchodným menom Vojtech Icsó - EAST-WEST TRANSPORT, IČO: 10 796 819 s miestom podnikania Svätušská 34, Kráľovský Chlmec, právne zastúpený: VIA LEGE, s.r.o., Veterná 1093, Pata, IČO: 36 866 415, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná č. 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100303/1/393273/2014/14008 zo dňa 17. septembra 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k.: 7S/131/2014-43 zo dňa 27. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/131/2014-43 zo dňa 27. mája 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom č.k. 7S/131/2014-43 zo dňa 27.05.2015 Krajský súd v Košiciach žalobu zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Žalobou napadnutým rozhodnutím č. 1100303/1/393273/2014/14008 zo dňa 17.09.2014 žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Košice zo dňa 29.05.2014 č. 9801401/5/2330755/2014, ktorým podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (Daňový poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „z. č. 563/2009 Z.z.“) vyrubil daňovému subjektu - Vojtech Icsó - EAST-WEST TRANSPORT, Svätušská 34, Kráľovský Chlmec, rozdiel dane v sume 22 516,80 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2010, nepriznal nadmerný odpočet za uvedené zdaňovacie obdobie v sume -228,17 € a vyrubil vlastnú daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty v sume 22 288,63 €.

Krajský súd v Košiciach v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na ustanovenia § 49 ods. 1 a ods. 2

písm. a/, § 51 ods. 1 písm. a/, § 71 ods. 3 zákona č. 222/2004 o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z.z.“), ďalej na ustanovenia § 24 ods. 1 a 2, § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 563/2009 Z.z. a ustanovenie § 35 ods. 1 a 2 veta druhá zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve (ďalej len „zákon č. 431/2002 Z.z.“) a uviedol, že v preskúvanom prípade ide o nepriznanie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie február 2010 v sume -228,17 € z dôvodu, že daňový subjekt nepredložil správcovi dane chýbajúce doklady.

Uskutočňovanie zdaniteľných plnení je ekonomická činnosť plne pod kontrolou daňového subjektu. Vzhľadom na to, daňový subjekt ako platiteľ dane má možnosť si obstarat' dostatočný počet dôkazov, ktoré zabezpečia preukázateľnosť uskutočneného zdaniteľného plnenia správcovi dane, ktorý v rámci daňovej kontroly preveruje skutočnosti rozhodujúce pre určenie dane. Odpočítanie dane nenastáva ex lege, ale je právom platiteľa dane (pojem „môže“ uvedený v § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z.), ktoré právo je spojené s dôkaznou povinnosťou platiteľa dane. Prenos dôkaznej povinnosti z daňového subjektu na správcu dane je výnimkou, ktorá je ustáľovaná judikatúrou vnútroštátnych súdov na základe judikatúry Súdneho dvora Európskej Únie (ďalej len „SDEÚ“). Preukázanie materiálnej existencie zdaniteľného plnenia a jeho použitie platiteľom dane na uskutočňovanie zdaniteľných plnení je esenciálnou podmienkou pre odpočítanie.

Povinnosťou účtovnej jednotky je viesť účtovníctvo správne, úplne, preukázateľne a zrozumiteľne. Preukázateľnosť znamená, že všetky účtovné záznamy budú doložené overiteľnými dokladmi. V prípade, že daňový subjekt na kontrolu nepredloží požadované doklady v zákonom stanovenom rozsahu a účtovné zápisy nie sú podložené a preukázané, daňový úrad ho vyzve, aby chýbajúce doklady v stanovenej lehote predložil. Ak daňový subjekt ani po výzve chýbajúce doklady nepredloží, nesplní si základnú povinnosť pre uplatnenie práva na odpočítanie dane podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. Správca dane v priebehu daňovej kontroly zrozumiteľne popísal skutočnosti, ktoré žiadal od žalobcu preukázať a presne označil doklady, ktoré uložil žalobcovi predložiť. Z postupu žalobcu v priebehu daňovej kontroly je zjavné, že tento s daňovým orgánom nespôlpracoval a nesplnil si všetky povinnosti, ktoré mu správca dane na základe zákona ukladal. Krajský súd v tejto situácii zároveň dal do pozornosti žalobcu, že závažnosť porušenia zákona o účtovníctve sa posudzuje vzhľadom na všetky okolnosti. Len ak sú porušenia zákona závažnejšie, správca dane môže okrem dorubenia dane uložiť aj pokutu za nedodržanie zákona o účtovníctve.

Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť, pričom zákonodarcu požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Dôkazné bremeno je v tomto prípade na daňovom subjekte, čo vyplýva aj z rozhodnutia Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 78/2011-17 zo dňa 23.02.2011. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Preto ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný ako oprávnený.

K námietke žalobcu o povinnosti správcu dane určiť daň podľa pomôcok súd uvádza, že správca dane jedine v prípade, keď s ním daňový subjekt vôbec nespôlpracuje, na oznámenie o výkone daňovej kontroly nereaguje a v deň, ktorý bol v oznámení uvedený ako deň začatia daňovej kontroly sa bez ospravedlnenia nedostaví, resp. neskôr, po začatí kontroly inak znemožňuje vykonanie daňovej kontroly, postupuje odlišne a prejde do procesu určenia dane podľa pomôcok. To však nebol prípad žalobcu. Nepredloženie dôkazov nezbavuje správcu dane povinnosti zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti čo najúplnejšie. Samotná neexistencia účtovného dokladu, prípadne nedostatok jeho náležitostí, ešte nevylučuje možnosť a schopnosť správcu dane preukázať skutkový stav aj inak.

V priebehu daňovej kontroly správca dane neuprel žalobcovi žiadne právo vyplývajúce z § 45 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. a zároveň mu správca dane vytvoril dostatočný časový priestor na preukázanie skutočností, ktoré by mali vplyv na správne určenie dane, čo žalobca nevyužil, pretože v rámci daňovej

kontroly pri zabezpečovaní dokladov nebol súčinný a požadované doklady i napriek výzvam správcu dane nepredložil.

Krajský súd v Košiciach vychádzal zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu a preto považoval žalobné námietky za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť žalobného návrhu. Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu zamietol stotožniac sa s dôvodmi rozhodnutia žalovaného, keď pri nedostatku relevantných žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

II.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k.: 7S/131/2014-43 zo dňa 27.05.2015 zmenil tak, že žalobou napádané rozhodnutie žalovaného č. 1100303/1/393273/2014/14008 zo dňa 17.09.2014, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9810401/5/2330755/2014 zo dňa 29.05.2014, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 22 516,80 € za zdaňovacie obdobie február 2010, a zároveň nepriznal nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie február 2010 v sume -228,17 € a vyrubil vlastnú daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty v sume 22 288,63 €, sa zrušujú a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie, pričom žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy prvostupňového aj odvolacieho konania. Alternatívne žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie s poukazom na ustanovenie § 221 ods. 1 písm. h/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) a to za predpokladu, že odvolací súd by mal za to, že prvostupňový súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Žalobca v odvolaní uviedol, že došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, nakoľko prvostupňový súd zamietnutím žaloby odobril postup správcu dane a teda de facto rozhodol, že je zákonné a správne, ak správca dane dorubí daňovú povinnosť na dani z DPH vo výške zodpovedajúcej dani, ktorú daňový subjekt tvrdí, že vynaložil za účelom dosiahnutia zdaniteľných príjmov z podnikania a ktorú uviedol v daňovom priznaní a vedie v príslušných účtovných záznamoch, ale ku ktorej nemá počas celej doby povinného uchovávanía účtovných dokladov príslušné faktúry, a to bez ohľadu na dôvod, prečo tieto faktúry nemá, resp. aj v situácii, kedy príslušné faktúry nemá v dôsledku zavinenia tretej osoby, a to aj v situácii, kedy správca dane nezistil a neoznačil žiaden dôvod, pre ktorý považuje podané daňové priznanie a príslušné záznamy vedené daňovým subjektom za nedôveryhodné, resp. nesprávne.

Prvostupňový súd rozhodol, že bez ohľadu na ďalšie okolnosti a bez ohľadu na dôvod nepredloženia časti účtovných dokladov (faktúr) počas daňovej kontroly - ak faktúry nie sú predložené počas daňovej kontroly vykonávanej niekoľko rokov po zahrnutí údajov v nich uvedených do daňového priznania, daňový subjekt nemá právo odpočítať si daň uvedenú na týchto faktúrach. Takýto záver súdu považuje žalobca za nesprávny, nespravodlivý, nezákonný a dokonca spoločensky nebezpečný. Postup prvostupňového súdu nepriamo umožňuje ekonomické zlikvidovanie konkurencie, kedy stačí konkurenčnému podniku zničiť účtovné doklady, a tento bude povinný doplatiť daň, pričom sa bude vychádzať z (inak nepodloženého a nelogického) predpokladu, že žiadne výdavky nemal (keďže nemá faktúry, ktorými by tieto výdavky preukázal).

Prvostupňový súd zamietnutím žaloby odobril postup správcu dane a teda de facto rozhodol, že je zákonné a správne, ak správca dane dorubí daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty (DPH) vo výške zodpovedajúcej dani, ktorú daňový subjekt tvrdí, že vynaložil za účelom dosiahnutia zdaniteľných príjmov z podnikania a ktorú uviedol v daňovom priznaní a vedie v príslušných účtovných záznamoch, ale ku ktorej nemá počas celej doby povinného uchovávanía účtovných dokladov príslušné faktúry, a to bez ohľadu na dôvod, prečo tieto faktúry nemá, resp. aj v situácii, kedy príslušné faktúry nemá v dôsledku zavinenia tretej osoby, a to aj v situácii, kedy správca dane nezistil a neoznačil žiaden dôvod, pre ktorý považuje podané daňové priznanie a príslušné záznamy vedené daňovým subjektom za nedôveryhodné, resp. nesprávne.

V rozsudku nie sú zohľadnené ustanovenia § 3 ods. 6, § 24 ods. 2 a 3 ani § 44 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. V posudzovanom prípade bol žalobca podnikateľom podnikajúcim v nákladnej cestnej doprave a s dosahujúcim príjmom z nákladnej cestnej dopravy. V zmysle zákona o správe daní netreba dokazovať, že nevyhnutným výdavkom na dosiahnutie príjmov žalobcu je nákup pohonných hmôt (ďalej len PHM), ako aj fakt, že v Slovenskej republike sa predávajú PHM s DPH. Ďalej mal správca dane vychádzať z toho, že žalobca musel mať a mal výdavky na nákup PHM. Dospieť k záveru, že žalobca nemal žiadne výdavky na PHM len na základe toho, že nepredložil príslušné „faktúry“ za ich tankovanie (keďže mu boli odcudzené), je v rozpore so zásadou materiálnej pravdy. Správca dane bol povinný vykonať riadne vyšetrovanie a preverenie tejto veci, na čo bol aj vyzvaný políciou, a to napríklad výsluchmi vodičov - zamestnancov. Navyše v prospech žalobcu svedčia okolnosti, ktoré v zmysle § 24 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z.z. žalobca nebol povinný dokazovať (že výdavky na PHM sú nevyhnutné výdavky na dosiahnutie príjmov z nákladnej cestnej dopravy a že PHM sa v Slovenskej republike kupujú s DPH ako aj fakt, že správca dane z predchádzajúcej kontroly vedel, že žalobca účtovné/daňové doklady tvoriace pokladňu v čase daňovej kontroly mal) a preto bolo vecou správcu dane aby dokázal, že žalobca PHM nekupuje s DPH.

Žalobou napádané rozhodnutia správcu dane, ako aj rozsudok krajského súdu, vykladajú ustanovenie § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. tak, že právo na odpočítanie dane má daňový subjekt len vtedy, ak má faktúru vyhotovenú podľa § 71 predmetného zákona nielen v čase, kedy daň odpočítava, ale aj v čase daňovej kontroly, resp. počas celej doby, počas ktorej majú byť faktúry uchovávané. Podľa žalobcu však ustanovenie § 51 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. výslovne (jasne a zrozumiteľne) ustanovuje, že právo na odpočítanie dane možno uplatniť, ak daňový subjekt „pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71“. Zákonodarca tu jednoznačne hneď dvakrát vyjadril, že stačí mať faktúru (s náležitosťami podľa § 71 daného zákona) v momente uplatnenia práva na odpočítanie dane, kedy zákonodarca použil slovné spojenie „pri odpočítaní dane“ (a nie „pri a po odpočítaní dane“) a sloveso „mať“ v prítomnom čase, teda „má“ (a nie v budúcom čase teda „bude mať“). Ak zákon určité právo výslovne dáva/poskytuje, nemôže prísť k odňatiu tohto práva na základe ničoho iného, než zákonného výslovného odňatia tohto práva, kedy musí byť v zákone výslovne uvedené, za akých podmienok už zákonom poskytnuté právo subjekt stráca. Povinnosti určené právnymi predpismi týkajúce sa uchovávania faktúr majú síce slúžiť uľahčeniu daňových kontrol, avšak faktúry nie sú jediným možným dokladom a dôkazom preukázania zdaniteľného plnenia. Ďalej, ak by bola pravda, že zákon určuje ako podmienku pre uplatnenie práva na odpočítanie dane to, aby mal daňový subjekt faktúru počas celej doby, počas ktorej je povinný ju uchovávať a teda aby ju aj predložil daňovej kontrole, tak by zákon musel ustanovovať povinnosť podať opravné daňové priznanie a doplatiť rozdiel na dani pre každý daňový subjekt a vždy v situácii, kedy tento daňový subjekt príslušnú faktúru stratí, omylom zničí alebo o ňu príde iným spôsobom, hoci aj zavineným treťou stranou, ktorá porušila práva daňového subjektu. Takáto povinnosť však zákonom ustanovená nie je a ani v praxi daňové subjekty takto nepostupujú.

K ustanoveniu § 35 (v spojení s § 38) zákona č. 431/2002 Z.z. žalobca uviedol, že za porušenie zákona (zákonom uloženú povinnosť) možno v zmysle Ústavy SR uložiť len sankciu, ktorá je pre prípad porušenia tejto povinnosti zákonom výslovne ustanovená. Jediná zákonom ustanovená sankcia za porušenie povinnosti podľa § 35 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z. (podľa ktorej bol žalobca povinný zabezpečiť ochranu účtovnej dokumentácie proti odcudzeniu) je určená v § 38 ods. 1 písm. n/ a ods. 2 písm. c/ zákona č. 431/2002 Z.z. Prvostupňový súd neuviedol, ktorým zákonným ustanovením je určená ako možná sankcia za porušenie § 35 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z. sankcia dorubenia dane. Navyše žalobca trvá na tom, že povinnosť určenú v § 35 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z. neporušil. Žalobca rovnako neporušil ani ustanovenie § 70 ods. 9 zákona č. 563/2009 Z.z., keďže mal záujem, aby účtovné doklady uchovával po zákonom stanovenú dobu desiatich rokov, avšak toto mu bolo znemožnené násilným zásahom tretej osoby, za ktorej konanie žalobca nezodpovedá, ktoré nemohol ovplyvniť a ani mu zabrániť. Žalobca neporušil ani § 71 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z.z. a už vôbec ho neporušil v čase pri odpočítaní dane, keďže účtovné doklady spĺňali pri odpočítaní dane podmienky určené týmto zákonným ustanovením.

Žalobca ďalej namieta nesprávny výklad § 48 Daňového poriadku: prvostupňový súd v Rozsudku (str. 12 tretí odsek zhora) uvádza, že: „správca dane jedine v prípade, keď s ním daňový subjekt vôbec nespôlupracuje, na oznámenie o výkone daňovej kontroly nereaguje a v deň, ktorý bol v oznámení uvedený ako deň začatia daňovej kontroly sa bez ospravedlnenia nedostaví, resp. neskôr po začatí kontroly inak znemožňuje vykonanie daňovej kontroly, postupuje odlišne a prejde do procesu určenia dane podľa pomôcok. To však nebol prípad žalobcu.“ S čím žalobca nesúhlasí. K ustanoveniu § 48 ods. 1 písm. c/ zákona č. 563/2009 Z.z. žalobca uviedol, že správca dane určí daň podľa pomôcok, „ak daňový subjekt nesplní pri preukazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daň správne zistiť“. Zákon teda stanovuje dve podmienky na to, aby správca dane určil daň podľa pomôcok, a to: (i) porušenie niektorej zákonnej povinnosti daňovým subjektom, pričom (ii) toto porušenie musí mať za následok nemožnosť správne zistiť daň. V dôsledku nepredloženia dokladov potvrdzujúcich tankovanie PHM a iné výdavky (tvoriace pokladňu), správca dane nezistil daň správne, keďže za správne zistenie dane nemožno považovať záver správcu dane, že žalobca dosahujúci príjmy z nákladnej cestnej dopravy nemal žiadne výdavky na tankovanie PHM, pričom zároveň nebolo zistené ilegálne tankovanie PHM bez DPH a nemá žiadne výdavky tvoriace pokladňu. Záver správcu dane nemôže byť správny ani preto, že správca dane vie a môže preveriť, že žalobca má účtovné doklady tvoriace pokladňu za všetky mesiace svojho podnikania (pričom podnikal viac ako desať rokov), okrem mesiacov, za ktoré mu boli tieto účtovné doklady odcudzené, a teda je zrejmé, že pri svojej bežnej podnikateľskej činnosti má pravidelné výdavky tvoriace pokladňu. Keďže žalobca nepredložil počas daňovej kontroly popri svojich záznamoch doklady preukazujúce hospodárske operácie a účtovné prípady týkajúce sa účtovného súboru „pokladňa“, nebolo možné správne zistiť daň, okrem zistenia, ak by správca dane postupoval tak, že by plne dôveroval záznamom žalobcu a uznal mu daň vo výške určenej jeho záznamami, čo však správca dane neurobil a urobiť odmieta. Správca dane však nemá žiaden zákonný dôvod na to, aby žalobcovi neuznal žiadne výdavky tvoriace pokladňu a žiadne výdavky na PHM, keďže je mu známe, že žalobca za ostatné mesiace svojho podnikania (a teda pri bežnej činnosti) má výdavky tvoriace pokladňu ako aj výdavky na nákup PHM s DPH a nikdy u neho nebolo nikým zistené a nijako preukázané tankovanie PHM bez DPH a ani okolnosti tomu nasvedčujúce, pričom žalobca poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Sžf/42/2011, 6Sžf/45/2012, 6Sžf/46/2012 zo dňa 22.08.2012).

Žalobca ďalej upozorňuje na skutočnosť, že sankciou pre žalobcu za nevyužitie jeho zákonnej možnosti predkladať dôkazy počas daňovej kontroly (§ 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 563/2009 Z.z.), nemôže byť dorubenie dane v plnej výške zodpovedajúcej výdavkom tvoriacim pokladňu (zahŕňajúcej aj výdavky na PHM), keďže žiaden zákon takýto sankčný mechanizmus neustanovuje, ale jediným zákonným sankčným mechanizmom môže byť určenie dane podľa pomôcok.

III.

Žalovaný vo svojom vyjadrení doručenom Krajskému súdu v Košiciach dňa 19.06.2015 uviedol, že námietky uplatnené žalobcom v odvolaní sú obsahovo zhodné so žalobnými dôvodmi žalobcu. K uvedeným námietkam sa žalovaný vyjadril v stanovisku k žalobe č. 1100303/1/61087/2015 zo dňa 06.02.2015, na ktorom trvá.

Žalobca mal v zmysle § 45 a § 46 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. k výkonu daňovej kontroly predložiť všetky doklady, nielen časť dokladov, a kedykoľvek počas výkonu kontroly poskytnúť správcovi dane akékoľvek dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia a nie byť vo vzťahu k dokazovaniu pasívny. Správca dane opakovane žiadal o predloženie chýbajúcich dokladov a žalobca chýbajúce doklady nepredložil.

Žalobca nesplnil svoju povinnosť, t.j. nevyužil svoje právo predkladať v priebehu daňovej kontroly záznamy, ktorých vedenie ukladá osobitný predpis, a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady, vo forme požadovanej správcou dane, ak ich v tejto požadovanej forme vedie, vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcou dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia, ako aj predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, resp. má právo, v priebehu daňovej kontroly predkladať dôkazy preukazujúce jeho

tvrdenia a navrhovať dôkazy dostupné správcovi dane, ktoré sám nemôže predložiť, najneskôr do dňa ukončenia daňovej kontroly. Žalobca disponoval informáciami o svojich dodávateľoch, ktoré v procese dokazovania mohol využiť, on však bol vo vzťahu k dokazovaniu pasívny.

Pokiaľ si žalobca uplatnil nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr, musí byť schopný tieto faktúry predložiť a preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené. Žalobca predložil evidenciu DPH, ale časť účtovných dokladov týkajúcich sa odpočítania dane za predmetné zdaňovacie obdobie bola (podľa jeho tvrdenia) odcudzená, správca dane vedel napriek tomu daň správne zistiť a nemal dôvod prejsť do procesu určovania dane podľa pomôcok. Aj v procese určenia dane podľa pomôcok platí rovnaký postup pri posúdení splnenia podmienok uvedených v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z., ktoré sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočítanie.

Žalovaný dospel k záveru, že posúdenie skutkového stavu veci a prijaté závery týkajúce sa porušenia citovaných ustanovení zákona č. 222/2004 Z.z. boli správne a sú v súlade tak s príslušnými ustanoveniami citovaného zákona, ako aj Daňového poriadku. Postup správcu dane, ako aj žalovaného, nebol v rozpore s platnými právnymi predpismi, neboli porušené práva žalobcu. Žalovaný dospel k záveru, že námietky žalobcu uvedené v odvolaní sú neopodstatnené a preto sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach potvrdil ako vecne správny.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.)

Na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.)

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 70 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. platiteľ je povinný viesť podrobné záznamy podľa jednotlivých zdaňovacích období o dodaných tovaroch a službách a o prijatých tovaroch a službách; osobitne vedie záznamy o dodaní tovarov a služieb do iného členského štátu, o nadobudnutí tovaru z iného členského štátu, o prijatí služieb z iného členského štátu a o dovoze tovaru. V záznamoch sa uvádzajú údaje rozhodujúce pre správne určenie dane. Na účely odpočítania dane vedie platiteľ záznamy v členení na tovary a služby s možnosťou odpočítania dane, bez možnosti odpočítania dane a s možnosťou pomerného odpočítania dane; v záznamoch platiteľ uvedie zdaňovacie obdobie, v ktorom vykonal odpočítanie dane alebo pomerné odpočítanie dane. Platiteľ vedie záznamy aj o platbách prijatých pred dodaním tovarov a služieb a o platbách poskytnutých pred dodaním tovarov a služieb. Člen skupiny je povinný viesť osobitne záznamy o dodaní tovarov a služieb ostatným členom skupiny.

Podľa § 70 ods. 9 zákona č. 222/2004 Z.z. (v znení účinnom do 30.09.2012) záznamy podľa 1 až <. sa uchovávali do konca kalendárneho roka, v ktorom uplynie desať rokov od skončenia roka, ktorého sa týkajú.

Podľa § 24 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 563/2009 Z.z. daňový subjekt preukazuje a) skutočnosť, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosť, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, b) skutočnosť, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania, c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť. Správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosť nevyhnutne na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 563/2009 Z.z. daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola, má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia a navrhovať dôkazy dostupné správcovi dane, ktoré sám nemôže predložiť, najneskôr do dňa jej ukončenia.

Podľa § 48 ods. 1 písm. c/, d/ zákona č. 563/2009 Z.z. správca dane zistí základ dane a určí daň podľa pomôcok, ak daňový subjekt nesplní pri preukazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daň správne zistiť, alebo neumožní vykonať daňovú kontrolu; to neplatí, ak ide o daňovú kontrolu podľa § 46 ods. 2.

Podľa § 35 ods. 1 a ods. 2 veta druhá zákona č. 431/2002 Z.z. účtovná jednotka je povinná zabezpečiť ochranu účtovnej dokumentácie proti strate, odcudzeniu, zničeniu alebo poškodeniu. Účtovná jednotka je tiež povinná zabezpečiť ochranu použitých technických prostriedkov, nosičov informácií a programového vybavenia pred ich zneužitím, poškodením, zničením, neoprávnenými zásahmi do nich, neoprávneným prístupom k nim, stratou alebo odcudzením. Na nakladanie s účtovnou dokumentáciou sa vzťahujú všeobecné predpisy o archívnictve.

Odvolací súd má z administratívneho spisu preukázané, že Daňový úrad Košice listom zo dňa 21.01.2013 oznámil daňovému subjektu Vojtech Isco EAST-WEST TRANSPORT, začatie daňovej kontroly na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január - december 2010 s tým, že kontrola sa uskutoční dňa 04.02.2013 o 10:00 hod. Oznámenie o začatí daňovej kontroly zo dňa 21.01.2013 bolo daňovému subjektu - žalobcovi uložené na pošte Kráľovský Chlmec dňa 24.01.2013 a žalobcom prevzaté až dňa 04.02.2013. Žalobca dňa 31.01.2013, teda počas úložnej lehoty oznámil daňovému úradu krádež žiadaných dokladov.

O vykonanie daňovej kontroly požiadal správcu dane policajný orgán listom zo dňa 02.01.2013 na základe vykonávania operatívneho preverovania vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu -

neodvedenia dane a poistného podľa § 277 Trestného zákona, z ktorého spáchania je daňový subjekt podozrivý.

Správca dane vyhotovil Protokol č. 9810401/5/5677287/2013/Hory zo dňa 20.12.2013 o vykonanej daňovej kontrole. Žalobca v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie február 2010 uplatnil nadmerný odpočet vo výške -228,17 €, pričom za uvedené zdaňovacie obdobie nepodal dodatočné daňové priznanie. Správca dane po kontrole zistil u žalobcu vlastnú daňovú povinnosť vo výške 22 288,63 €. Z tohto dôvodu správca dane neuznal právo žalobcu na odpočítanie dane vo výške 22 516,80 €. Výzvami zo dňa 08.04.2013 a zo dňa 17.10.2013 bol žalobca vyzvaný na predloženie účtovných dokladov, ako aj iných dokladov preukazujúcich hospodárske operácie a účtovné prípady, konkrétne pokladničných dokladov potrebných k výkonu daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 1-12/2010, ktoré žalobca eviduje v zozname DPH.

Daňový subjekt podal dňa 06.02.2014 vyjadrenie k protokolu č. 9810401/5/5677287/2013/Hory zo dňa 20.12.2013 v ktorom uviedol, že správca dane mal určiť daň podľa pomôcok. Dňa 27.02.2014 sa splnomocnený zástupca daňového subjektu dostavil ku správcovi dane, za účelom prerokovania pripomienok a dôkazov predložených splnomocneným zástupcom zo dňa 06.02.2014 k protokolu z daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január - december 2010. Splnomocnený zástupca daňového subjektu považoval tento postup správcu dane v rozpore so zákonom, pričom poukázal na § 48 ods. 1 písm. c/ Daňového poriadku.

Na základe výsledkov daňovej kontroly bolo vydané rozhodnutie Daňového úradu Košice zo dňa 29.05.2014 č. 9810401/5/2330755/2014, ktorým podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. tento vyrubil daňovému subjektu - Vojtech Iscó EAST-WEST TRANSPORT, Svätušská 34, Kráľovský Chlmec, rozdiel dane v sume 24 516,80 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2010, nepriznal nadmerný odpočet za uvedené zdaňovacie obdobie v sume -228,17 € a vyrubil vlastnú daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty v sume 22 288,63 €. Toto rozhodnutie žalobca napadol odvolaním a žalovaný rozhodnutím zo dňa 17.09.2014, č. 1100303/1/393273/2014/14008, napadnuté rozhodnutie daňového úradu potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu.

K námietke žalobcu, že neboli zohľadnené ustanovenia § 3 ods. 6, § 24 ods. 2 a 3 ani § 44 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. odvolací súd uvádza, že správcou dane ako aj žalovaným tieto ustanovenia zákona zohľadnené boli, nakoľko správca dane sa snažil zistiť skutkový stav objektívne s tým, že sa dožadoval potrebných dokumentov na rozhodnutie od daňovníka - žalobcu, ktorého snahou bolo obchádzanie daňovej povinnosti. Správca dane rozhodoval na základe podkladov, ktoré mal k dispozícii a dôkazy vyhodnotil jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp.zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi. Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený“.

Požiadavka zákonov o správe daní ako aj zákona o DPH na preukázanie vychádza z predpokladu, že v týchto prípadoch je možné dôjsť k zneužitelnosti práva, a preto došlo k stanoveniu povinnosti preukázať realnosť uskutočnených zdaniteľných obchodov a to niekoľkokrát prostredníctvom výziev správcu dane na predloženie dôkazov. V danom prípade nebolo síce žalobcovi priame zneužitie práva zo strany správnych orgánov preukázané, avšak môžeme aplikovať nepriame zneužitie práva, keď žalobca nevyvrátil pochybnosti daňových orgánov o realnosti požadovaných dokladov. Dôvodná pochybnosť, ktorá vedie k aplikácii inštitútu „nepriameho zneužitia práva“ je odcudzenie požadovaných dokladov správcom dane v čase, kedy sa začala daňová kontrola, pričom daňový subjekt musel vedieť, že tieto dokumenty sú nevyhnutné na správne vypočítanie daňovej povinnosti. O nepriamom zneužití práva svedčí aj fakt, že oznámenie o začatí daňovej kontroly zo dňa 21.01.2013 bolo žalobcovi uložené na Pošte Kráľovský Chlmec dňa 24.01.2013 a žalobcom prevzaté až dňa 04.02.2013, pričom žalobca dňa 31.01.2013, to znamená počas úložnej lehoty zásielky, oznámil daňovému úradu krádež daňovým úradom žiadaných dokladov. V tejto situácii správca dane rozhodol, že neprizná právo na odpočítanie dane z chýbajúcich dokladov, nakoľko žalobca ako daňový subjekt má právo na odpočítanie dane len v prípade predloženia faktúr. Je nutné podotknúť, že z administratívneho spisu a jednotlivých zápisníc o ústnom konaní vyplýva, že žalobca vedel o chýbajúcich dokladoch a počas celého daňového konania nemal záujem o rekonštrukciu deklarovaných údajov podľa podaného daňového priznania za zdaňovacie obdobie február 2010. Chýbajúce doklady vzbudili dôvodné podozrenie, že pochádzajú z fiktívnych obchodov a nie z reálne uskutočnených.

Z podkladov súdneho spisu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vrátane prvostupňového spisu správcu dane vyplýva, že žalobca počas daňovej kontroly nepredložil požadované doklady a neposkytol požadované informácie a vysvetlenia, ktoré by preukázali vecnú stránku reálnej existencie dokladov, čím žalobca nespĺnil povinnosť úzko spolupracovať so správcom dane a nepreukázal skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní a na preukázanie ktorých bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania. Je nespornou skutočnosťou, že žalobca nepreukázal vierohodnosť a správnosť povinných evidencií a záznamov ním vedených a svojím konaním (nepredložil požadované dôkazy a nevysvetlil požadované skutočnosti) neumožnil preveriť všetky skutočnosti týkajúce sa predmetných zdaniteľných obchodov. Za stavu, že žalobca nepreukázal skutočnú realizáciu zdaniteľných obchodov tak, ako je uvedené na faktúrach a doklady, ktoré predložil nemali takú výpovednú hodnotu, aby ich bolo možné použiť ako jednoznačný dôkaz o uskutočnení deklarovaných zdaniteľných obchodov, nepreukázal splnenie podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 49 ods. 1 < zákona č. 222/2004 Z.z. <. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca jednoznačne neuniesol dôkazné bremeno a nevyvrátil tak dôvodné pochybnosti správcu dane o realnosti deklarovaných zdaniteľných plnení. Bolo potrebné, aby sám žalobca preukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia s odbornou starostlivosťou vyplývajúcou z jeho podnikateľskej činnosti.

Správa daní s prihliadnutím na jej účel vo vzťahu k fiškálnym záujmom štátu je príslušnými hmotnoprávnymi a procesnými predpismi verejného práva upravená tak, že daňový subjekt má okrem iného povinnosť sám si daňovú povinnosť vypočítať, priznať ju a zároveň hodnoverne preukázať prostredníctvom riadne vedeného účtovníctva a iných listinných dôkazov, pričom v rámci daňového konania nesie dôkazné bremeno. Uvedené platí v plnom rozsahu aj na uplatnenie nadmerného odpočtu DPH. Správca dane je oprávnený a zároveň i povinný s využitím inštitútu daňovej kontroly a iných procesných postupov, samozrejme za zachovania procesných práv daňových subjektov, zisťovať a preverovať základ dane alebo iné skutočnosti pre správne určenie dane alebo nároku na uplatnené vrátenie DPH. Z uvedeného dôvodu sa pri tejto činnosti správcu dane, predchádzajúcej rozhodnutiu o uplatnenom nároku na vrátenie DPH, autoritatívnym spôsobom formou rozhodnutia uplatňuje dôsledná aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov správcom dane spolu so zásadou objektívnej pravdy vo vzťahu k potrebným zisteniam. Aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (§ 2 ods. 3 zákona o správe daní), pričom toto vyhodnotenie

zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácie relevantných zákonných ustanovení.

Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním, v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, keďže daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávajúcim dokazovanie a jeho úloha, aké dôkazy vykonať, akým spôsobom dokazovanie doplniť, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

K nesprávnemu výkladu ustanovení § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z., § 35 zákona č. 431/2002 Z.z. a § 48 zákona č. 563/2009 Z.z. na ktoré sa žalobca odvolával odvolací súd uvádza, že ide o nesprávnu interpretáciu a výklad zo strany žalobcu a nie žalovaného, či krajského súdu. Je povinnosťou každého daňovníka viesť svoje záznamy tak, aby zabezpečil ochranu účtovnej dokumentácie proti strate, odcudzeniu, zničeniu alebo poškodeniu. Účtovníctvo žalobcu malo byť zabezpečené použitím technických prostriedkov a programového vybavenia pred ich zneužitím, poškodením, zničením, neoprávnenými zásahmi do nich, neoprávneným prístupom k nim, stratou alebo odcudzením. Žalobca si túto povinnosť nesplnil, údaje nevedol prostredníctvom iných technických prostriedkov, nemal ich zálohované prostredníctvom počítačových technológií, alebo na USB kľúčoch, či záložnom disku a preto je povinný znášať riziko, ktoré na seba preniesol neuložením potrebných informácií na účely daňovej kontroly.

Podľa najvyššieho súdu, napriek tomu, že žalobcovi bola odcudzená časť účtovných dokladov, ako to vo svojich vyjadreniach tvrdí, čo mu logicky sťažilo dôkaznú situáciu, o čom však v daňovom konaní nebol spor, táto skutočnosť žalobcovi neznemožnila stanoviť dane dokazovaním. Z časti stratené účtovníctvo nebráni záveru, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil. Základné princípy dokazovania v daňovom konaní a nerovnomerné rozvrhnutie dôkazného bremena spočívajú v tom, že daňový subjekt je povinný preukázať všetky skutočnosti uvedené v riadnom a dodatočnom daňovom tvrdení, či v ďalších podaniach, alebo ku ktorým bol vyzývaný správcom dane, pričom správca dane má len povinnosť dokázať existenciu skutočností vyvracajúcich vierohodnosť, preukázateľnosť, správnosť, či úplnosť daňovej evidencie a ďalších dôkazných prostriedkov, ktoré uplatňuje daňový subjekt.

Podľa názoru Najvyššieho súdu SR v prípade, ak daňovník predloží v priebehu daňovej kontroly časť daňových dokladov (v tomto prípade neodcudzené doklady) na to, aby správca dane postupoval tak, že vyrúbi daň podľa pomôcok, nie sú splnené zákonom stanovené podmienky. Naopak v tomto prípade je daný stav veci posúdiť a vyhodnotiť v rozsahu predložených dôkazov, každý dôkaz - daňový doklad jednotlivo a všetky predložené doklady vo vzájomnej súvislosti.

Najvyšší súd má za to, že povinnosť preukazovať skutočnosti potrebné pre správne stanovenie dane postihovala žalobcu i v situácii, keď mu boli odcudzené niektoré časti daňovej evidencie a daňové doklady k daňovej kontrole.

Súd opätovne poukazuje aj na tú skutočnosť, že žalobca nepreukázal snahu o rekonštrukciu daňových dokladov, nemal záujem ich predložiť. Žalobca sa domnieval, že odcudzením požadovaných dokladov túto povinnosť nemá a správca dane je povinný určiť daň podľa pomôcok. Ak si žalobca nesplnil svoju povinnosť a to aj napriek niekoľkým výzvam zo strany správcu dane a dostatočne veľkému časovému priestoru, nie je dôvod na prechod do procesu určenia dane podľa pomôcok. Záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona č. 222/2004 Z.z. nakoľko v prípade chýbajúcich dokladov je podozrenie, že pochádzajú z podozrivých obchodov a nie z reálne uskutočnených ako tvrdí žalobca.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení odvolacích námietok, Najvyšší súd Slovenskej republiky s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku a rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/131/2014-43 zo dňa 27.05.2015 potvrdil ako vecne a právne správny.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov odvolacieho konania, čo však v prejednávanej veci nenastalo a teda súd právo na náhradu trov konania žalobcovi nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.